31992R3541

10.12.1992 ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ L 361/1

NAŘÍZENÍ RADY (EHS) č. 3541/92
ze dne 7. prosince 1992,
kterým se zakazuje uspokojení nároků Iráku, pokud jde o smlouvy a obchodní operace, jejichž plnění bylo dotčeno rezolucí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990) a rezolucemi s ní souvisejícími

RADA EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

vzhledem k tomu, že Společenství přijalo prostřednictvím usnesení (EHS) č. 2340/90 [1] a (EHS) č. 3155/90 [2] opatření k zabránění obchodu mezi Společenstvím a Irákem;

vzhledem k tomu, že Rada bezpečnosti Organizace spojených národů přijala dne 3. dubna 1991 rezoluci 687 (1991), která se v odstavci 29 zabývá nároky Iráku v souvislosti se smlouvami a obchodními operacemi, jejichž plnění bylo dotčeno opatřeními přijatými Radou bezpečnosti podle rezoluce 661 (1990) a rezolucí s ní souvisejících;

vzhledem k tomu, že Společenství a jeho členské státy spojené v rámci politické spolupráce se shodly na tom, že Irák musí ve všech bodech splnit ustanovení odstavce 29 rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990), a jsou toho názoru, že se při rozhodování o uvolnění nebo zrušení opatření učiněných proti Iráku podle odstavce 21 rezoluce Rady bezpečnosti 687 musí vzít v úvahu zejména to, že Irák neplní odstavec 29 uvedené rezoluce;

vzhledem k tomu, že v důsledku embarga uvaleného na Irák jsou hospodářští činitelé ve Společenství a ve třetích zemích vystaveni riziku nároků ze strany Iráku;

vzhledem k tomu, že je nezbytné hospodářské činitele trvale chránit před těmito nároky a zabránit tomu, aby Irák dosáhl náhrady záporných účinků embarga;

vzhledem k tomu, že se Společenství a členské státy spojené v rámci politické spolupráce dohodly na tom, že použijí nástroje Společenství, aby se zajistilo jednotné provádění odstavce 29 rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 687 (1991) v celém Společenství;

vzhledem k tomu, že takové jednotné provádění je důležité pro dosažení cílů Smlouvy o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména k tomu, aby bylo zamezeno narušení hospodářské soutěže;

vzhledem k tomu, že Smlouva nestanoví pro přijetí tohoto nařízení jiné pravomoci než pravomoci stanovené článkem 235,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského hospodářského společenství, a zejména na článek 235 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu [3],

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

1. „smlouvou nebo obchodní operací“ jakákoli transakce bez ohledu na její druh a právní předpisy, které se na ni vztahují, bez ohledu na to, zda zahrnuje jednu smlouvu nebo více smluv nebo podobných závazků uzavřených mezi stejnými nebo různými stranami; v tomto smyslu zahrnuje pojem „smlouva“ všechny právně závislé nebo nezávislé finanční záruky a protizáruky nebo úvěry, jakož i veškerá vedlejší ujednání vyplývající z obchodní operace nebo s ní související;
2. „nárokem“ jakýkoli nárok, ať uplatňovaný soudním řízením, nebo nikoli, vzniklý před vstupem nebo po vstupu tohoto nařízení v platnost, vyplývající z obchodní operace nebo s ní související, a zahrnující zejména:

[1] Úř. věst. L 213, 9.8.1990, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením (EHS) č. 1194/91 (Úř. věst. L 115, 8.5.1991, s. 37).

[2] Úř. věst. L 304, 1.11.1990, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením (EHS) č. 1194/91 (Úř. věst. L 115, 8.5.1991, s. 37).

[3] Stanovisko ze dne 19. listopadu 1992 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

a) nárok na splnění závazku vzniklého ze smlouvy nebo obchodní operace nebo s nimi související;

b) nárok na prodloužení nebo zaplacení finanční záruky nebo protizáruky jakéhokoli druhu;

c) nárok na náhradu škody na základě smlouvy nebo obchodní operace;

d) protinárok;

e) nárok na uznání nebo vynucení, též cestou nuceného výkonu práva, nebo nárok na soudní rozhodnutí, rozhodčí nález nebo jiné rovnocenné rozhodnutí vydané kdekoli;

3. „opatřeními, o kterých bylo rozhodnuto v rámci rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990) a rezolucí s ní souvisejících“ opatření Rady bezpečnosti Organizace spojených národů nebo opatření Evropských společenství nebo státu, země nebo mezinárodní organizace podle příslušných rozhodnutí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů, jimi vyžadovaná nebo s nimi související, nebo každá akce schválená Radou bezpečnosti Organizace spojených národů v souvislosti s invazí nebo okupací Kuvajtu Irákem, včetně vojenské akce;

4. „fyzickou nebo právnickou osobou v Iráku“:

a) irácký stát nebo kterýkoli irácký veřejnoprávní subjekt;

b) fyzická osoba s obvyklým pobytem nebo bydlištěm v Iráku;

c) právnická osoba se sídlem nebo ústředím v Iráku;

d) právnická osoba přímo nebo nepřímo ovládaná jednou nebo více výše uvedenými fyzickými nebo právnickými osobami.

Aniž je dotčen článek 2, považuje se smlouva nebo obchodní operace rovněž za dotčené opatřeními, o kterých bylo rozhodnuto podle rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990) a rezolucí s ní souvisejících, pokud existence nebo obsah nároku je přímo nebo nepřímo důsledkem těchto opatření.

Článek 2

1. Je zakázáno uspokojit nárok nebo učinit kroky k uspokojení nároku vzneseného:

a) fyzickými nebo právnickými osobami v Iráku nebo osobami jednajícími jejich prostřednictvím;

b) fyzickými nebo právnickými osobami, které přímo nebo nepřímo jednají jménem fyzických nebo právnických osob v Iráku nebo v jejich prospěch;

c) fyzickými nebo právnickými osobami, které uplatňují nárok z postoupení pohledávky nebo jinak vznášejí nárok prostřednictvím nebo ve prospěch fyzických nebo právnických osob v Iráku;

d) jinými osobami uvedenými v odstavci 29 rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 687 (1991);

e) fyzickými nebo právnickými osobami, jejichž nárok vyplývá z finanční záruky nebo protizáruky nebo je v souvislosti s nimi ve prospěch výše uvedených právnických nebo fyzických osob,

u smlouvy nebo obchodní operace nebo v souvislosti se smlouvou nebo obchodní operací, jejíž plnění bylo přímo nebo nepřímo, zcela nebo zčásti postiženo opatřeními, o kterých bylo rozhodnuto podle rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990) a rezolucí s ní souvisejících.

2. Tento zákaz platí ve Společenství a pro každého státního příslušníka členského státu a pro každou právnickou osobu zapsanou v obchodním rejstříku nebo zřízenou podle právních předpisů členského státu.

Článek 3

Aniž jsou dotčena opatření, o kterých bylo rozhodnuto podle rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990) a rezolucí s ní souvisejících, článek 2 se nevztahuje:

a) na nároky v souvislosti se smlouvami nebo obchodními operacemi, s výjimkou všech finančních záruk nebo protizáruk, o kterých fyzické nebo právnické osoby uvedené v uvedeném článku prokáží soudu v členském státě, že nárok byl smluvními stranami přijat před přijetím opatření, o kterých bylo rozhodnuto podle rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990) a rezolucí s ní souvisejících, a že tato opatření neměla vliv na existenci nebo obsah nároku;

b) na nároky na platbu podle pojišťovací smlouvy, jde-li o pojistnou událost, která se stala před přijetím opatření uvedených v článku 2, nebo podle pojišťovací smlouvy, jejíž uzavření je podle právních předpisů členského státu povinné;

c) na nároky na vyplacení částek, které byly uloženy na účty, zablokované v rámci opatření uvedených v článku 2, pokud se tato platba netýká částek zaplacených jako záruka na smlouvy uvedené v článku 2;

d) na nároky z pracovních smluv, na které se vztahují právní předpisy členského státu;

e) na nároky na platbu za zboží, o kterém osoby nebo orgány uvedené v článku 2 prokáží soudu v členském státě, že bylo vyvezeno před přijetím opatření, o kterých bylo rozhodnuto podle rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990) a rezolucí s ní souvisejících, a že tato opatření neměla vliv na existenci nebo obsah nároku;

f) na nároky na částky, u kterých osoby uvedené v článku 2 prokáží u soudu v členském státě, že byly splatné před přijetím opatření, o kterých bylo rozhodnuto podle rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 661 (1990) a rezolucí s ní souvisejících, a že tato opatření neměla vliv na existenci nebo obsah nároku,

za předpokladu, že nárok nezahrnuje žádnou částku, která by formou úroku, odškodnění nebo jinak vyrovnávala nevýhodu, že v důsledku těchto opatření nedošlo k plnění podle podmínek dotyčné smlouvy nebo obchodní operace.

Článek 4

Ve všech řízeních k uspokojení nároku nese důkazní břemeno k dokázání toho, že uspokojení nároku není zakázáno článkem 2, osoba usilující o uspokojení tohoto nároku.

Článek 5

Každý členský stát stanoví sankce pro případ porušení tohoto nařízení.

Článek 6

Toto nařízení vstupuje v platnost dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 7. prosince 1992.

Za Radu

předseda

D. HURD